А робитѣ сѫ крѣпки катъ скали,
Скала е мисъльта за свобода
И сградитѣ сѫ пламнали гнѣзда,
Кѫдѣто синьобузитѣ орли
Развѣватъ пурпурнитѣ знамена
И въ смъртенъ мигъ зоватъ къмъ новъ животъ,
Къмъ въздухъ, свобода и свѣтлина
Безчисленъ пролетарски свѣтъ —
Забравенъ синъ на майчата земя,
Издъхващъ блѣденъ въ кървава тъма
Подъ ударитѣ на вседневенъ гнетъ...

Но въ грѫмъ и пламъ орловитѣ гнѣзда
Едно сѣдъ друго рухватъ и димятъ.
Надъ тѣхъ се вие гнѣвно хищна Смъртъ
И съ гладнитѣ пасища си гладо.
А съ жески стъпки си пробиватъ пѫть
Хусаритѣ и прѣзъ трупове бѣгатъ
И трѣскаво се хвърлятъ тѣ напрѣдъ
Съ позоренъ знакъ на черната си грѫдь.
А прѣзъ дима, надъ мрачния Берлинъ,
попася се отъ домъ на домъ вѣстьта
Че прѣзъ нощьта смразила е Смъртьта
На робитѣ най-вѣрнитѣ воини и синъ
И подлостьта на озвѣрения дрезгавъ
Обвила е въ смъртна хладина
Най-свѣлата и доблестна жена
Отстояла до край на своята свѣтъ.